

Viitor

DANACIOBY

Viitor

În liniștea limbută
Ce peste mal se lasă,
Doar luna mai ascultă
Tăcerea ce apasă.

Corăbii-mprăstiate
Pe marea agitată,
Se las-acum legate
De țărm ca altădată.

Un țipăt de egretă
Și-un fulger se îmbină.
Doar cerul nu regretă
Că s-a făcut lumină.

Deodată, din adâncuri,
Un vuiet se aude.
Sfâșietoare gânduri
Încep a ne pătrunde.

Se clatină pământul
De-atâta nepăsare.
Nu știm că ne e rândul
Să trecem în uitare.

De n-om avea credință,
Doar haos ne așteaptă.
De-a lumii neputință,
Va plânge luna stearpă.